

DZIEDZICTWO
RODZINY
FIBIGERÓW

*Julia Nowak
Gimnazjum nr 7
im. Marii Konopnickiej
w Kaliszu*

Fibigerowie przybyli do Kalisza w latach 40 XIX w. ze Śląska. Protoplasta rodu Carl Gottlob był stolarzem. W owym czasie w mieście prężnie działało Kaliskie Towarzystwo Muzyczne, a mieszcianie mieli ambicje posiadania fortepianu-symbolu dobrego wychowania. Syn Carla-Gustaw Arnold założył własny warsztat- pracownię naprawczą w Alei Józefiny.

GUSTAW ARNOLD FIBIGER I

Kiedy Fibiger po 20 kilku latach przeniósł swój zakład na ul. Szopena 9 jego fortepiany znano już w całym Królestwie Polskim. G.A. Fibiger był konstruktorem wielu udanych fortepianów i pianin, za które otrzymywał szereg nagród na wystawach europejskich. Po jego śmierci dzieło kontynuował Gustaw Fibiger II. Firma potwierdziła swoją pozycję na rynkach polskich i zagranicznych. W 1906r. Fortepian z rodziny Fibigera zdobywa Grand Prix na wystawach w Paryżu i w Londynie

Odlewy nagród możemy do dziś oglądać wtopione w ścianę fabryki. Jest też bardziej wyrafinowany marketing- na starych litografiach budynek jest o połowę większy niż w rzeczywistości i sprawia wrażenie niezależnego imperium.

Instrumenty sygnowane Arnold Fibiger pojawiają się w Polskim Radiu, u ministra spraw zagranicznych, pływają po morzach i oceanach na „Batorym” oraz „Chrobrym”

Kaliskie fortepiany zdobywają kolejne nagrody: **Wielki Złoty Medal** (Londyn 1907r., Częstochowa 1909r., Rostów 1911r., Stawropol 1911r., Kiszyniów 1912r., Wilno 1930r.) oraz **Wielką Złotą Nagrodę**- Warszawa 1912r.

W 1939r. Fabryka miała przedstawicielstwa w 18 krajach świata. Tegoż roku pracę w fabryce ojca i dziadka rozpoczął Gustaw Arnold III. Zakład zatrudniał niemal 100 pracowników i produkował tysiące instrumentów. W Nowym Jorku odbywała się wówczas wystawa światowa i kaliska fabryka jako jedyna w Polsce dostała na nią zaproszenie.

Po wybuchu II wojny światowej okupant zamiast instrumentów nakazał produkcję szaf wojskowych, pudeł na amunicję i maski przeciwgazowe. Gustaw Arnold III był uczestnikiem kampanii wrześniowej a lata okupacji spędził w obozach jenieckich.. W lutym 1945r. Fibiger wrócił do Kalisza.

**OSTATNI WŁAŚCICIELE:
GUSTAW ARNOLD III, WANDA
ŁUCJA I ELWIRA MARIA**

Gustaw Arnold wraca do swojej, ale już upaństwowionej fabryki. Początkowo był jej dyrektorem lecz później go zdegradowano na stanowisko kierownicze. Zakład zmienił profil i teraz produkuje meble a nawet trumny. Fibiger usilnie stara się wrócić do starych tradycji, ale przekazy polityczne tego zabraniają (instrumenty są dla klasy próżniaczej!). Fibiger, nie przejmując się zakazami, w konspiracji montuje pierwszy instrument. Pomagają mu firmy z całej Europy, pamiętają sławę Fibigera i niczego mu nie odmawiają.

**GUSTAW ARNOLD III
Z KRISTIANEM ZIMERMANEM
W FABRYCE W 1975R.**

W 1946r. niezupełnie legalnie powstaje pierwsze pianino, ale sukces przypisuje sobie Ministerstwo Przemysłu. W 1948r. Fabryka zostaje znacjonalizowana i zmienia nazwę na „Calisia.”. Mimo to Fibiger zostaje w fabryce, z pokorą znosi kolejne degradacje, służy swoją wiedzą i konstruuje coraz to nowsze modele fortepianów. Wzrasta zainteresowanie, napływają zamówienia z całej Europy. W 1973r. Pianino gabinetowe M-165 jego konstrukcji zdobywa srebrny medal na Targach Muzycznych we Frankfurcie nad Menem. Pan Gustaw stworzył w swoim biurze 21 nowych modeli instrumentów wysokiej klasy.

W 1954r. G.A. Fibiger założył jedyne w Polsce Technikum Budowy Fortepianów- „Gdzie uczą i czynią, że drzewo gra”. Utworzenie szkoły było wyrazem głębokiej troski o zachowanie rodzinnego dziedzictwa. Podczas I zjazdu absolwentów szkoła oficjalnie przejęła nazwę: Technikum Budowy Fortepianów im. Gustawa Arnoda Fibigera i tak jest do dzisiaj. Niestety, o ile szkoła istnieje nadal, to słynną z fortepianów fabrykę przekształcono

w spółkę i równe 100 lat po wybudowaniu fabryki ogłoszono jej bankructwo (2007r)

**25 maja 2014r na terenie bylej fabryki gościła Galeria
Bezdomna. Wówczas wykonałam zdjęcia, które tu zamieszczam.**

Bibliografia:

„Nowy Kaliszanin” Anna Tabaka, Maciej Błachowicz

„Dusza zaklęta w fortepianie” Elwira Fibiger

„Szkoła, gdzie Fibiger ożywił drewno” Życie Kalisza

„Fortepiany kaliskie- nie tylko Fibiger” Piotr Sobolewski

KONIEC